

Preek 07-05-2017

Ds Richard Vissinga

Matteüs 5, 13-16

Lieve gemeente van onze Heer Jezus Christus

Een kleine vijftien jaar geleden werd ik verbonden aan de wat toen nog heette Samen op Weg-gemeente van Enschede, voor de wijkgemeente Zuid, Verrijzeniskerk, voor de stadsdelen Wesselerbrink en Stroinkslanden. Daarbij heb ik moeten beloven om mij niet alleen in te zetten voor Zuid, maar ook voor bovenwijkse taken in Enschede. Welnu, dat heb ik geweten. Ik heb mijn steentje mogen bijdragen!

Al in de jaren negentig van de vorige eeuw is een weg ingeslagen naar meer samenwerking tussen de wijken, die op termijn zou kunnen leiden tot samenvoeging en eenwording.

Een belangrijke aanzet tot die samenwerking werd gegeven door de gedachte dat je wel heel goed sámen zou kunnen doen wat alleen niet goed meer lukte.

En zeker ook door de duidelijke signalen die de kerkrentmeesters elk jaar opnieuw afgaven, dat op korte termijn tenminste één kerkgebouw zou moeten worden afgestoten en niet lang daarna zelfs een tweede. Ook in financiële zin moest orde op zaken worden gesteld.

Er is in de afgelopen tijd veel gebeurd. Ruim anderhalf jaar geleden hebben we onze intrek mogen nemen in deze prachtige vernieuwbouwde kerk! Inmiddels bruist het er door de inzet van veel gemeenteleden van tal van inspirerende activiteiten.

Daarnaast heeft de Algemene Kerkenraad in zijn laatste vergadering vorige maand per 1 mei jongstleden de vijf nog bestaande wijkkerkenraden opgeheven. De Bethelkerk en Lonneker zijn zelfstandige gemeenten geworden en met de Oecumenische Geloofsgemeenschap Helmerhoek behouden we een bijzondere band. Om het wat officieel te zeggen: de Protestantse Gemeente Enschede is niet langer een in wijkgemeenten ingedeelde gemeente. Wij zijn nu één gemeente met één kerkenraad.

Overigens, we zijn bepaald niet de enige gemeente in ons land, die deze ontwikkeling heeft doorgemaakt. Velen zijn ons al voorgegaan.

Wijkgemeenten, wijkkerkenraden, gebouwen en een gebouw: het zijn de voorwaarden die we nodig hebben om gemeente te zijn. Die we op zijn tijd bij de tijd moeten brengen. Om in nieuwe omstandigheden ook aan onze roeping gehoor te kunnen geven.

In alle bescheidenheid mogen we zeggen, dat de reorganisatie van de afgelopen jaren ons daar echt bij geholpen heeft. Om dichterbij de kern van ons gemeente-zijn te komen.

En dat is in den lande niet onopgemerkt gebleven.

Het dagblad Trouw heeft geschreven over de nieuwe Ontmoetingskerk; het blad Kerkinformatie heeft er verslag van gedaan; Diaconia is de diakenen komen interviewen en heeft enkele maanden geleden van hen en van de indrukwekkende keuken een prachtige foto afgedrukt in het blad.

En de landelijke vereniging Kerk en Vrede heeft mij gevraagd om over enkele weken op haar theologenconferentie een inleiding te houden over de vraag hoe wij hier in Enschede 'vredesgemeente' zijn.

Er gaat blijkbaar veel inspiratie uit van onze nieuwe gemeente met haar nieuwe gebouw!

Wat vooral opvalt?

Dat zijn de Noabermaaltijden, die op de eerste en de derde woensdag van de maand hier in de Ontmoetingsruimte gehouden worden. Voor 2 euro wordt een uitstekende maaltijd geserveerd met veel kans op boeiende ontmoetingen met mensen van buiten en van binnen de kerk.

Bij het maandelijks Broodje Bezinning staat tijdens een lunch een groep van zo'n 15 personen stil bij wat één van hen ter bezinning aanreikt.

Ons prachtige kerkgebouw met een kerkzaal die gekenmerkt wordt door 'open heiligheid' biedt een onderkomen voor tal van ontmoetingen.

Zoals van de Turkse Stichting Ebru, die probeert mensen in de samenleving samen te brengen.

En van de Bruggenbouwers, een groep religieuze leiders uit Enschede (islamitisch, joods, hindoe, christen, humanist) die samen komen om 'de verschillen te verbinden en op te komen voor elkaar' waar nodig en bij concrete kleine en grote, nare en mooie gebeurtenissen.

En van de leden van zeven verschillende kerken uit Enschede en omstreken, die de Reformatie van 500 jaar geleden op passende wijze gedenken.

Van de Kerk op Schoot-vieringen, het jeugdwerkcafé en de indrukwekkende lezing over Duurzaamheid van onlangs. Te veel om op te noemen.

Zojuist hoorden we hoe Jezus zijn leerlingen aanspreekt. Hij noemt hen zout en licht. Zout van de aarde en licht van de wereld. Mensen als Petrus, die hem zou verloochenen, als Judas die hem zou verraden, als Johannes en Jacobus, die in slaap vielen toen ze met hem moesten waken.

Mensen dus zoals wij. Gewone mensen. Met gaven en met tekorten.

Nog niet zo lang geleden stonden deze woorden van Jezus op het leesrooster. En preekte ik daarover. Mijn preek van toen eindigde zo.

Jezus zegt dat wij zout zijn. Opgegaan in de wereld. Onzichtbaar. Hij gaat er vanuit dat wie hem volgen, op een levende en steeds nieuwe manier bezig zijn met het woord van Christus. Hij gaat er van uit dat de bewarende, reddende en smaakmakende krachten van het Koninkrijk van God door ons werkzaam zijn!

Jullie zijn het licht in de wereld. Een ander beeld. Wél zichtbaar. Net als een stad op een berg.

Net als een lamp op een standaard. Een lamp – daar zet je geen domper op. Stel je voor.

Licht moet goed zichtbaar zijn.

Opnieuw moeten we goed bedenken dat Jezus niet zegt: jullie moeten licht worden. Nee, je bént het! Je hoeft je er niet voor op te werken, je hoeft niet te doen alsof, je hoeft niet expres te gaan stralen. Je bent het en dat zal blijken.

Wanneer? Als je het licht van het Licht opvangt en weerkaatst.

Gewoon doen wat er te doen is. En zeggen wat er te zeggen is. In alle bescheidenheid.

Leven met elkaar als gemeente. Hartelijk, betrokken, duidelijk, en steeds open naar anderen toe.

Een open en gastvrije gemeente. Die nieuwkomers tijdens het koffiedrinken hartelijk welkom heet. Op wie wij met onze gastvrijheid afstappen. Benieuwd wie hij of zij is.

Een gemeente die dienstbaar is aan de omgeving. Die biedt waar mensen behoefte aan hebben. Ontmoeting, verdieping, beraad, delen van zin.

Dan zullen de mensen zeggen: daar heb ik wat aan gehad. Goed dat er 'kerk' is; het heeft mijn bestaan verhelderd. Het heeft me geholpen met mijn levensvragen.

Dan zeggen wij: hé, dat hebben wij niet geweten, wat een wonder!

Dan zullen ze je goede werken zien, niet jou; en de Vader verheerlijken, niet jou.

Er is niet zo heel veel zout nodig om een gerecht op smaak te brengen.

En een klein kaarsvlammetje brengt al heel wat licht in een donkere kamer.

Ik weet niet of Jezus veel mensen nodig heeft. Wij kijken in de kerk graag naar veel en vol.

Maar wat Jezus vooral nodig heeft, dat zijn geïnspireerde mensen.

Mensen die zijn weg willen gaan. In hem geloven, op hem vertrouwen.

Laten wij het lef blijven houden om de woorden van Jezus waar te laten zijn.

En ons ook daadwerkelijk zo gaan gedragen. Want daar is Jezus op uit. Daar is het hem om begonnen. Dat we ook gewoon gaan doen wat we zijn: zout en licht. Vandaag en al onze dagen.

Amen